

Voorbijgangers

Elisabeth Riphagen

Een Nederlands echtpaar, Jan en Ella, van in de vijftig maken een trip over het eiland Timor in Indonesië. Ze zijn moe na een dag reizen door de bergen en verlangen naar een rustige plek om te overnachten. Het is al laat. Ze kloppen op de deur van een kleine wisma (slaapgelegenheid). Het duurt lang voordat ze voetstappen horen en de deur wordt opengedaan. Een vriendelijke Timorese dame in sarong opent de deur. Ze is de eigenaresse van Wisma Sederhana (eenvoudig huis) en heet Kira. Alles ademt rust en stilte uit. Af en toe horen we het piepende geluid van een cecak (hagedis). Kira brengt ons via een lange gang naar een kleine slaapkamer. Als ze het licht aanknipt blijkt er geen gloeilamp in de fitting te zitten.

‘Misschien gestolen,’ zegt ze zuchtend en roept een jongen. Ze vraagt de jongen een kaars te halen. Intussen kletsen Jan en Ella wat met de eigenaresse. Ze vertelt dat ze te hoge bloeddruk heeft, aan kromme tenen lijdt en een ernstige vorm van vaatziekte heeft. Ze maakt moeilijk oogcontact. Ook vertelt ze dat ze zich onrustig en gejaagd voelt en niet in staat is de wisma te runnen. Als de jongen terugkomt met een brandende kaars laat ze ons de badkamer zien. De deur van de douche hangt scheef en is aan de onderkant beschadigd door het vele vocht. Ook de wc pot staat los op zijn pootjes. ‘We hebben een timmerman gevraagd langs te komen, maar daar wachten we nog op,’ zegt de jongen snel.

Kira verontschuldigt zich en loopt weg. De jongen vertelt intussen grote verhalen over roofmoorden in de buurt en andere dingen om de mensen bang te maken. Het echtpaar weet dat de Indonesiër graag overdrijft en neemt zijn verhalen met een korreltje zout. Ze bedanken de jongen voor zijn hulp en nemen de kamer. Vermoeid kruipen Jan en Ella in bed en vallen in een diepe slaap. Om half vier in de nacht schrikken ze wakker. Wat een herrie! Stijf van schrik zitten ze rechtop in bed. De schijnbaar rustige plek is nu een luidruchtige muziektent geworden. Ella stapt uit bed en ziet dat vier luidsprekers op hun kamer zijn gericht. Keiharde rockmuziek wordt op hun kamer afgevuurd. Ella schuift het gordijn nog verder open en ziet dat er rijen vrouwen voor hun kamerdeur staan. Alle vrouwen dragen trainingspakken en doen gymnastiek oefeningen op het ritme van de muziek. Ella besluit met de oefeningen mee te doen en sluit zich achteraan bij de rij. De vrouwen vinden het geweldig dat ze meedoet en klappen in hun handen. Als de oefeningen klaar zijn krijgt Ella van alle vrouwen een hand. Teruggekomen in haar kamer

wil Ella zich wassen, maar er is geen water. Ook zijn er geen handdoeken en is er geen zeep. 'Sabar (geduld) mevrouw,' zegt de jongen als Ella dat tegen hem zegt. Je moet in Indonesië veel geduld hebben. Jan en Ella halen diep adem. Ze weten inmiddels dat rustig blijven het beste werkt. Na twee dagen rekent Ella af bij de vriendelijke Kira. Jan en Ella hebben zich nog steeds niet kunnen wassen en binnen is er nog steeds geen licht.

'U logeert op het mooiste plekje van de wereld,' zegt Kira trots. Om onze wisma heen hebben we nieuw asfalt gekregen en binnenkort komt er een slagboom achter onze wisma, met een lantaarnpaal. 'Wat zou een gast nog meer wensen?' 'Het is een heerlijk oord,' zegt Ella, 'maar het was ook prettig als er water, elektriciteit, handdoeken en een schoon toilet zouden zijn.' 'Ach ja, dat zijn kleine bijkomstigheden,' antwoordt Kira lachend. 'Ja, maar zonder deze goede faciliteiten lopen de gasten weg,' waarschuwt Jan. 'Ach, wij maken ons niet zo druk. Het leven kan morgen voorbij zijn. We zijn maar voorbijgangers,' legt Kira uit.

'Ja', zegt Ella. 'We zijn inderdaad voorbijgangers, maar een beetje comfort is ook wel prettig.' 'Jullie Nederlanders zijn zeurkousen,' zegt Kira lachend. 'Wedden dat jullie over een jaar weer terugkomen?'